

Arrest

nr. 283 623 van 19 januari 2023
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. ROGGHE
Rue de la citadelle 167
7712 HERSEAUX

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 11 februari 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 januari 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 oktober 2022 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 24 oktober 2022.

Gelet op de beschikking van 10 november 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 december 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat A. ROGGHE verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal), getiteld "niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)", waarbij haar huidig derde verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoekster naar aanleiding van haar huidig tweede volgend verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het Commissariaat-generaal) evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. In de bestreden beslissing worden de procedurele voorgaanden en feitelijkheden uiteengezet als volgt:

“Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Shiraz (Iran) en bent u een Iraans staatsburger. U groeide op in een streng religieuze familie. Doorheen de jaren ontwikkelde u evenwel een afkeer van de islam. Toen uw vader een tweede echtgenote nam, nam u definitief afscheid van de islam. Uw vader wilde u kwijt en regelde een huwelijk met A. S., een man die eveneens uit een streng religieuze familie afkomstig is. Via uw collega L. Y. kwam u in bahman 1397 (= komt overeen met januari/februari 2019 in de Gregoriaanse kalender) in contact met het christendom. Op 9 mordat 1398 (= 31 juli 2019) ontdekte uw schoonvader een bijbel in uw slaapkamer. Het kwam tot een schermutseling en u verliet het huis. 's Avonds vernam u dat de Iraanse autoriteiten een huiszoeking hadden gedaan in uw ouderlijke woning. Uw echtgenoot bracht u naar Teheran, waar u gedurende een tiental dagen onderdook. In deze periode deden de Iraanse autoriteiten ook een huiszoeking in uw eigen woning. Uw echtgenoot zei dat u het land moest verlaten. Met behulp van een vals Iraans paspoort verliet u Iran op 20 mordat 1398 (= 11 augustus 2019). Na een verblijf van drie weken in Turkije reisde u door naar België, alwaar u op 3 september 2019 een eerste keer om internationale bescherming verzocht. U verklaarde een terugkeer naar Iran te vrezen omdat de Iraanse autoriteiten u omwille van uw bekering tot het christendom de doodstraf zouden geven. U stelde voorts dat u aansluiting had gevonden bij de Iraanse kerk in Kuurne en dat tijdens de eerste maanden van uw verblijf in België uw man nog drie keer werd verhoord door het Ettela'at (Ministerie van Informatie). De laatste keer werd hij hierbij gefolterd en geslagen. In het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming nam het Commissariaat-generaal op 16 april 2020 een weigeringsbeslissing omdat er geen enkel geloof kon worden gehecht aan uw bekering tot het christendom in Iran en de daaraan gekoppelde problemen met de Iraanse autoriteiten. Gezien uw kerkgang in België en uw activiteiten op de sociale media een voortzetting betroffen van uw (ongeloofwaardig bevonden) bekering in Iran, bleek dat de beleving van uw nieuwe geloofsovertuiging in België een opportunistisch karakter had en er louter toe strekte op deze basis de vluchtelingenstatus te kunnen verwerven. Gelet op uw ongeloofwaardige bekering bleek overigens niet dat het voor u onoverkomelijk zou zijn om bij terugkeer naar Iran de christelijke inhoud van uw sociale media te wissen. Tot slot werd nog aangestipt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht hebben voor wat verzoekers om internationale bescherming in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Bijgevolg werd besloten dat u niet aannemelijk gemaakt had dat u zich bij een terugkeer naar uw land van herkomst als christen zou manifesteren of dat u er als dusdanig gezien zou worden. Op 19 november 2020 werd deze beslissing door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen integraal bevestigd. De Raad stelde dat de door het Commissariaat-generaal gedane vaststellingen ruimschoots afdoende waren om te besluiten dat niet het minste geloof kon worden gehecht aan uw beweerde afvalligheid van de islam en uw bekering tot het christendom. De Raad benadrukte tevens dat uw kerkbezoeken in België en uw activiteiten op de sociale media niet waren ingegeven vanuit een diepgewortelde en oprechte geloofsovertuiging doch wel vanuit opportunistische overwegingen en met het oogmerk om aanspraak te kunnen maken op de vluchtelingenstatus.

Zonder België verlaten te hebben verzocht u op 11 augustus 2021 een tweede keer om internationale bescherming. U herhaalde dat u zich in Iran bekeerde tot het christendom en dat u vreesde om door de Iraanse autoriteiten geëxecuteerd te worden. U verklaarde dat uw ouders onder de controle van de Iraanse autoriteiten stonden. Op 27 september 2021 nam het Commissariaat-generaal opnieuw een weigeringsbeslissing. U had immers geen nieuwe elementen aangebracht waaruit ook maar enigszins zou kunnen blijken dat uw beweerde bekering toch ingegeven zou zijn vanuit een oprechte religieuze overtuiging. Gezien de in het kader van uw eerste verzoek vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw bekering in Iran en de daaraan gekoppelde problemen met de Iraanse autoriteiten, kon er voorts evenmin geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen dat uw ouders nog steeds onder de controle stonden van de Iraanse autoriteiten. Betreffende uw beweerde kerkgang in België en uw activiteiten op de sociale media werd er herhaald dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming en dat zij evenmin veel aandacht hebben voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. U ging tegen deze beslissing niet in beroep.”

Op 22 november 2021 dient verzoekster huidig, derde, verzoek om internationale bescherming in. Zij verklaart opnieuw dat zij protestant is, en zij herhaalt voorts dat zij niet veilig was in Iran en daarom naar België is gevlucht. Verzoekster voegt hieraan toe dat haar familie in Iran na haar vlucht zwaar onder druk werd gezet.

Zo werd zo'n twee jaar geleden haar zus M. meegenomen door de Iraanse autoriteiten. Ze werd een week lang vastgehouden en ondervraagd over haar verblijfplaats. Nadien werd ze nog regelmatig gearresteerd. Verzoekster is hiervan sedert een jaar op de hoogte. Omdat verzoekster ongerust was voor haar familie, richtte zij in dit verband een brief aan de Iraanse ambassade in België om haar ongenoegen te uiten. Verzoekster vroeg om haar familie in Iran niet lastig te vallen. Nadat zij deze brief geschreven had, lieten de Iraanse autoriteiten haar familie effectief met rust, maar haar familie blijft wel onder hun controle staan, zo stelt zij. Zij geeft verder aan dat zij momenteel ook zelf in België problemen heeft met de Iraanse autoriteiten. Zo werd zij op een keer door een man bedreigd en enige tijd later, toen zij samen met een vriendin aan het eten was, zag zij diezelfde man foto's van haar nemen. Verzoekster diende klacht in bij de Belgische politie. Haar familie in Iran heeft intussen een advocaat onder de arm genomen. Deze deelde aan verzoeksters familieleden mee dat zij verplicht zijn om de Iraanse autoriteiten in kennis te stellen van haar terugkeer naar Iran, aldus verzoekster. Bij een eventuele terugkeer naar Iran vreest zij gedood te worden.

Ter ondersteuning van haar verzoek legt verzoekster de volgende documenten neer: een verslag van psycholoog J. V. d.d. 5 januari 2022 waaruit blijkt dat zij lijdt aan een vorm van een posttraumatische stressstoornis, een door haar geschreven brief aan de Iraanse ambassadeur in België waarin haar afkeer van het Iraanse regime blijkt en waarin zij aangeeft christen te zijn, een afgiftebewijs van verzending van een aangetekende brief naar de Iraanse ambassade in Brussel d.d. 14 januari 2021, en een proces-verbaal d.d. 5 augustus 2021 waarin zij ten aanzien van een inspecteur van de lokale politie in Moeskroen aangeeft dat zij op 23 juli 2021 aan het opvangcentrum van Fedasil in Moeskroen werd benaderd door een man in een auto die tegen haar zei haar te zullen vermoorden en waarin zij vertelt dat zij een verband vermoedt tussen dit incident en een brief die zij zes maanden eerder in een opwelling naar de Iraanse ambassade geschreven had omdat zij daags voordien gehoord had dat haar familie in Iran bedreigd werd door de Iraanse autoriteiten.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een

aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asiëlverzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal op gemotiveerde en pertinente wijze tot de conclusie komt dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt. Het is de taak van de verzoekster om haar verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt echter vast dat verzoekster hier in gebreke blijft. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komt dan het formuleren van algemene beweringen en het uiten van kritiek op de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter de gedane bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

4.1. De Raad stelt vast dat verzoekster haar betoog toespitst op volgend motief van de bestreden beslissing:

“Gezien er aan de arrestatie van uw zus M. en de problemen van uw familie in Iran geen enkel geloof gehecht kan worden, heeft u ook uw bewering dat u de Iraanse ambassade in België in een opwelling aanschreef om te vragen om uw familie met rust te laten niet aannemelijk gemaakt. Uit uw verklaringen en de door u neergelegde documenten blijkt immers dat u deze brief geschreven zou hebben daags nadat u op de hoogte was gesteld van de problemen van uw familie in Iran. Omdat u ongerust was over uw zus en uw familie verstuurdte u de bewuste brief (verklaring volgend verzoek d.d. 6 januari 2022, vraag 16; proces-verbaal d.d. 5 augustus 2021; en afgiftebewijs aangetekende zending d.d. 14 januari 2021). Het feit dat u de aangetekende zending naar de Iraanse ambassade in verband brengt met de situatie van uw zus in Iran, daar waar er aan uw verklaringen dat zij meermaals gearresteerd werd geen enkel geloof gehecht kan worden, maakt dan ook dat er aan uw verklaringen over de beweegredenen om een dergelijke brief te verzenden geen geloof gehecht kan worden. Bovendien kan er opgemerkt worden dat u niet aannemelijk maakte dat u de door u neergelegde brief, die overigens niet gedateerd is, daadwerkelijk aan de Iraanse ambassade overgemaakt zou hebben. Zo staat op het afgiftebewijs niet wie de afzender was van de aangetekende zending. Gesteld dat u effectief een aangetekende zending verstuurd zou hebben naar de Iraanse ambassade, dan nog blijkt niet wat de inhoud van uw schrijven was. Uit niets kan immers opgemaakt worden welk document er aangetekend werd overgemaakt op 14 januari 2021, i.e. de datum op het afgiftebewijs. Gelet op deze vaststellingen heeft u helemaal niet aangetoond dat u de Iraanse ambassade aanschreef om zich te beklagen over de problemen die uw familie in Iran zou ondervinden met uw autoriteiten.”

Verzoekster meent dat de commissaris-generaal ten onrechte “beweert” dat zij niet aannemelijk maakte “dat de neergelegde brief daadwerkelijk aan de Iraanse ambassade overgemaakt zou hebben” waarna zij verwijst naar de stukken die zij voegt bij haar verzoekschrift:

“Het origineel van het afgiftebewijs van de nationale aangetekende zending : de achterzijde vermeldt de identiteit en het adres van Verzoekster.

-een kopie van de envelop van de brief voor de ambassade : dat werd door de sociale werker van FEDASIL voor Verzoekster verstuurd. Hij heeft een kopie ervan bewaard. Er is wel het logo en de naam FEDASIL op de envelop.

Er is ook het adres van de ambassade en de identiteit en het adres van Verzoekster, (stuk 2)”

Verzoekster betoogt vervolgens dat de postbode de verplichting heeft om het adres van de geadresseerde en van de afzender van een aangetekende zending te controleren, en het aldus onbetwistbaar is dat zij de brief naar de Iraanse ambassadeur heeft verstuurd. Zij stelt vervolgens dat de ambassadeur bijgevolg kennis heeft genomen van de identiteit van de afzender, zijnde verzoekster, dat zij zichzelf in die brief als protestantse christen heeft geïntroduceerd en dus als christen gezien wordt door de Iraanse autoriteiten.

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekster tijdens haar verklaringen aangaf dat zij een brief schreef naar het Iraanse consulaat omdat zij zo ongerust was over haar zus en haar familie, dat zij de consul vroeg om haar familie gerust te laten, dat zij aangaf dat zij in België was en dat ze haar familie niet moeten lastigvallen (administratief dossier, verklaring volgend verzoek d.d. 6 januari 2022, vraag 16). De commissaris-generaal motiveert echter op uitgebreide wijze dat er aan de arrestatie van verzoeksters zus en de problemen van haar familie in Iran geen enkel geloof gehecht kan worden, evenals dat gelet op deze vaststelling verzoekster haar bewering dat zij de Iraanse ambassade in België in een opwelling aanschreef om te vragen om haar familie met rust te laten, niet aannemelijk gemaakt. Verzoekster gaat hier geheel aan voorbij, minstens brengt zij geen dienstige argumenten aan die hier afbreuk aan kunnen doen.

Waar verzoekster haar schrijven naar de ambassade thans in haar verzoekschrift in verband brengt met haar geloofsovertuiging, dringt eenzelfde vaststelling zich op. De commissaris-generaal motiveert immers op goede gronden: "Vooreerst kan er aangestipt worden dat uit het administratief dossier blijkt dat u naar aanleiding van uw huidige verzoek geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebt afgelegd die betrekking hebben op uw beweerde bekering tot het christendom. Ofschoon u opnieuw beweerde een protestantse christen te zijn (verklaring volgend verzoek d.d. 6 januari 2022, vraag 9), heeft u bij uw derde asielerzoek geen nieuwe elementen aangebracht waaruit ook maar enigszins zou kunnen blijken dat uw beweerde bekering toch ingegeven zou zijn door een oprechte religieuze overtuiging. U heeft bijgevolg nog steeds niet aannemelijk gemaakt dat u zich bij een terugkeer naar uw land van herkomst als christen zal manifesteren of dat u er als dusdanig gezien zal worden." Verzoekster gaat evenmin in op deze pertinente motieven van de bestreden beslissing, minstens slaagt zij er niet in hier een ander licht op te werpen.

Betreffende de door verzoekster bij haar verzoekschrift gevoegde stukken, stelt de Raad vast dat noch de vermelding van het adres van verzoekster op het afgiftebewijs van de aangetekende zending, hetgeen overigens zoals aangegeven op het afgiftebewijs "Niet verplicht (is) bij een afgifte in een postkantoor/Postpunt", noch de vermelding van adressen op de envelop met het logo van FEDASIL, aantoonde dat verzoekster de brief daadwerkelijk aan de Iraanse ambassade heeft overgemaakt. Er kan immers niet met zekerheid worden vastgesteld dat deze vermeldingen effectief werden aangebracht op het moment van de verzending.

Nog daargelaten de vraag om welke reden verzoekster haar geloofsovertuiging zou vermelden in de brief indien zij naar aanleiding hiervan een vrees zou koesteren hetgeen zou getuigen van een weinig logische en plausibele houding, wijst de Raad er verder op dat verzoekster er hoe dan ook niet in slaagt volgende pertinente vaststelling van de commissaris-generaal te ondergraven:

"Bovendien kan er opgemerkt worden dat u niet aannemelijk maakte dat u de door u neergelegde brief, die overigens niet gedateerd is, daadwerkelijk aan de Iraanse ambassade overgemaakt zou hebben. Zo staat op het afgiftebewijs niet wie de afzender was van de aangetekende zending. Gesteld dat u effectief een aangetekende zending verstuurd zou hebben naar de Iraanse ambassade, dan nog blijkt niet wat de inhoud van uw schrijven was. Uit niets kan immers opgemaakt worden welk document er aangetekend werd overgemaakt op 14 januari 2021, i.e. de datum op het afgiftebewijs. Gelet op deze vaststellingen heeft u helemaal niet aangetoond dat u de Iraanse ambassade aanschreef om zich te beklagen over de problemen die uw familie in Iran zou ondervinden met uw autoriteiten." (eigen onderlijning).

Gesteld dat verzoekster een aangetekende zending verstuurd zou hebben naar de Iraanse ambassade, blijkt uit de door verzoekster bijgebrachte stukken bij haar verzoekschrift nog steeds niet wat de inhoud van haar schrijven was of welk document er aangetekend werd overgemaakt op 14 januari 2021, zijnde de datum op het afgiftebewijs, en toont zij dit derhalve niet aan.

Verzoekster slaagt er aldus niet in om middels concrete en valabele argumenten de in de bestreden beslissing gedane bevindingen en gevolgtrekkingen te ontkrachten of weerleggen.

4.2. Wat betreft de overige motieven in de bestreden beslissing stelt de Raad vast dat verzoekster deze ongemoeid laat waardoor deze onverminderd overeind blijven.

5. Bijgevolg lijkt verzoekster geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 16 december 2022 staat het volgende vermeld:

“De voorzitter verwijst naar de beschikking die het voorwerp uitmaakt van het verzoek om te worden gehoord. De verzoekende partij verwijst naar haar aanvullende nota, die zij ook toelicht. Hierin heeft zij persartikels bijgebracht waaruit blijkt dat de situatie in Iran recent is geëscaleerd: vreedzame betogingen worden hardhandig onderdrukt, de rechten van vrouwen zijn in het gedrang, het regime grijpt naar steeds zwaardere middelen en intussen hebben reeds drie executies plaatsgevonden. Zij besluit dat de mensenrechtensituatie in Iran niet stabiel is en herhaalt dat deze integendeel is geëscaleerd.”

De verzoekende partij verwijst ter terechtzitting naar haar aanvullende nota. Op 15 december 2022 ontving de Raad via elektronische weg een aanvullende nota van de verzoekende partij waarbij zij stukken heeft gevoegd die zij in voormelde nota benoemt als volgt:

1. Persartikel “En Iran, un premier manifestant de 23 ans exécuté, des dizaines d’autres condamnés risquent la mort, le Monde (web), 09.12.2022;
2. Persartikel “Iran: une majorité de députés réclame la loi du talion contre “les émeutiers”, Ouest France (web), 06.11.2022;
3. Persartikel “féminicides ou “crimes d’honneur” quand la loi donne le permis de tuer en Iran, <https://information.tv5monde.com/terriennes>;
4. Persartikel “Haine, mépris, violence, hypocrisie: les quatre piliers du statut des femmes en Iran, Après-demain 2007, cairn.info 01.01.2017;
5. Persartikel: “Iran geschorst uit NV -vrouwen-commissie”, De Standaard (web), 14.12.2022;
6. Persartikel “Iraanse regime dreigt volgens Amnesty nog zeker twintig demonstranten te executeren”, De Morgen (web), 14.12.2022.”

De verzoekende partij geeft hierbij in voormelde aanvullende nota volgende toelichting:

“De situatie is alarmerend in Iran.

De rechten van vrouwen worden permanent geschonden. De discriminaties zijn niet langer weerlegbaar.

Er is een escalatie opgetreden in de bestaande vervolging van de Iraanse vrouwen.

Bovendien worden de vreedzame betogingen hardhandig en bloedig onderdrukt. Het Iraanse regime grijpt naar steeds zwaardere middelen om protesten neer te slaan. Er werden ten minste al drie executies.

De veiligheidssituatie in Iran en de vervolging van de Iraanse vrouwen (en bevolking) moeten in aanmerking worden genomen of ten minste dieper worden onderzocht.”

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij zich in haar aanvullende nota, alsook in haar uiteenzetting ter terechtzitting beperkt tot een louter algemeen betoog waarin zij de situatie van vrouwen in Iran aanhaalt en verwijst naar de algemene (veiligheids- en mensenrechten)situatie aldaar waarbij zij stelt dat deze onstabiel en geëscaleerd is. Uit de voorgelegde situatie kan evenwel niet blijken dat er heden sprake is van een groepsvervolging van vrouwen in Iran. Hoewel de situatie precair is, blijkt niet dat deze dermate is ernstig dat er sprake is van een veralgemeende en systematische vervolging van vrouwen waardoor elke vrouw in Iran louter omwille van haar geslacht dreigt te worden geviséerd of vervolgd. De vrees van de verzoekende partij moet dan ook in concreto worden aangetoond. Zij formuleert haar betoog evenwel zeer algemeen en komt niet verder dan te verwijzen naar onder meer de discriminatie van vrouwen, zonder evenwel concreet aan te tonen dat die discriminatie van die aard is dat deze in haar persoonlijke situatie valt onder het toepassingsdomein van het Vluchtelingenverdrag. Om tot een erkenning van de vluchtelingenstatus te leiden, dienen de discriminatie en het ontzeggen van bepaalde rechten van die aard te zijn dat ze een toestand tot gevolg hebben die kan worden gelijkgeschakeld met een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, dit is wanneer de problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast en de staat hiertegen niet wil of niet kan beschermen. Het algemeen betoog van de verzoekende partij volstaat, net zo min als het toevoegen van algemene (pers)artikelen bij haar aanvullende nota, niet om aan te tonen dat zij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. De door de verzoekende partij aangehaalde situatie en informatie zijn te algemeen en te vaag om hieruit een vrees in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade te kunnen afleiden. De verzoekende partij gaat eraan voorbij dat het haar toekomt dit in concreto aan te tonen en zij blijft hiertoe dan ook in gebreke. De Raad stipt hierbij tevens aan dat uit de door de verzoekende partij bijgebrachte artikelen tevens niet blijkt en de verzoekende partij niet aantoont dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij slaagt er bijgevolg niet in een nieuw element in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet aan te reiken dat de kans aanzienlijk groter maakt dat zij in aanmerking komt voor internationale bescherming in de zin van artikel 48/3 of 48/4 van diezelfde wet.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt de verzoekende partij geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien januari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. MAES,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES